

Vesteristen Viesti

Sinnikkyys * Toimeliaisuus * Elämänhalu

N:o 18

Toimitusneuvosto:
Marketta Valkjärvi (pj.) Mikko Vesterinen
Justiina Westerinen Timo Vesterinen

Vesteristen sukuseura ry:n jäsenjulkaisu
www.vesterinen.net

Kustantaja: Vesteristen sukuseura ry
Myllypöntötie 7 C II
00920 Helsinki

Painatuspäivä
1.12.2009

Kesällä Kööpenhaminassa

Tällä kertaa meitä oli varsin pieni joukko lähdössä yhteiselle "vesteristen matkalle" Helsinki-Vantaan lentokentältä heinäkuun kymmenentenä päivänä kuluvaa vuotta. Valittu matkustustapa ilmeisesti verotti jonkin verran lähtijöiden määrää. Meitä oli kolmetoista ja Ruotsista oli tulossa yksi henkilö suoraan Kööpenhaminaan.

Istua törötimme koneessa, turvavyöt kiinni kun kuulutus kertoi etteivät koneen ovet sulkeudu, koneen vaihto ja sitten ilmojen teitä Tanskanmaalle

kolmeksi päiväksi - niin me luulimme, sunnuntai-iltana kotiin. Lentoyhtiö ei ollut se joka aikoinaan lupasi illaksi kotiin.

Kööpenhaminassa tutustuimme mm. Amalieborginlinnan vahdinvaihtoon, pieneen merenneitioon, Tivoliin, Rosenborginlinna, erilaisiin puistoihin ja moneen muuhun nähtävyyteen. Tutustuimme museossa kruunun jalokiviin ja erikokoisilla nelillä varustettuihin hallitsijoiden muotokuvuihin. Yleensä nenät olivat jonkin verran kyömyjä ja melko suurikokoisia. Tivolissa

uskaliaimmat kokeilivat erilaisia vempaimia. Jännittävin hetki Tivolissa oli kuitenkin mahtavan illallisen jälkeen laskunosittaminen, joka sekin meni lopulta ihan kohdilleen.

Laulun sanoin voi todeta, ettei Kööpenhamina ole kuin ennen, poissa olivat hipit ja paksuja sikareita pössyttävät bussikuskit. Kaupungin joukkoliikenne oli pössyttelijöiden puuttumisesta huolimatta - tai siitä johtuen sujuvaa, liikkuminen oli helpoa ja siirtyminen paikasta toiseen kävi näpsäkästi.

Lentoyhtiön yllätyslahja

Ehkä koko matkan mieleen painuvin hetki koettiin noin tuntia ennen suunniteltua paluuta sunnuntai iltana Kastarupin lentokentälle, kun matkan järjestäjänä ja oppaana ansiokkaasti toiminut Mikko sai tekstiviestin. Paluulento peruutettu, ilmeisesti ovet eivät taaskaan sulkeutuneet. Kentälle ja ihmettelemään, että mitäs nyt tehdään. Pitkän ja sekavan selvittelyn jälkeen joukkomme jaettiin kahtia, pienempi porukka kohti Tukholmaa ja pääjoukko Saksaan Muncheniin. Koneen ollessa jo melkein ilmassa ryhmämme viimeiset ehtivät koneeseen. Matkailu avartaa ja kolmipäiväisestä matkasta tulikin neljä päiväinen ja ihan samaan hintaan. Sanotaan mitä sanotaan niin saksalainen on tehokas. Lentokentälle saapumisen jälkeen noin vartissa homma oli selvä, taxilla Shera-

toniin syömään ja nukkumaan. Oli melkoisen mukavat huoneet eikä ruuassakaan mitään vikaa ollut, joten matka olisi niiltä osin voinut jatkuakin.

Kaikille mukana olleille ja erityisesti Mikolle suuret kiitokset rattoisasti sujuneesta matkasta. Tämä matka säilyy mielissä, ehkä ensi kerralla köröttelemme kuitenkin bussilla ja mahdollisesti kohti auringonnousua.

Riitta Nieminen

TERVETULOAA VESTERISET HELSINKIIN 2010

**Sukujuhla ja -kokous 19.6.-20.6.
perinteistä rikkaassa**

Ravintola Kaisaniemessä

Vuonna 1827 perustetussa juhlapaikassa ovat viihtyneet mm. Eino Leino, sotamarsalkka Mannerheim, J.L.Runeberg, Z.Topelius ja Jean Sibelius. Vesteristen vuoro on 20.6.

Luantaina 19.6. on myös yhteistä ohjelmaa.

Päivämäärät allakkaan ja Vesteristen viesti kiirimään halki Suomen.

Kevään jäsenkirjeessä tarkemmat tiedot tapahtumista, majoituksesta yms.

Luantai-iltapäivälle on suunnitteilla saaristoristeily ruokailuineen.

Kysymyksiinne vastaavat mielellään sukuseuran jäsenet. (kts. s. 6).

Mamselli Wahllundin kaffebuffetti

Kaisaniemen puisto Helsingin keskustassa Rautatieaseman ratapihan kyljessä ja Kansallisteatterin takana on Helsingin kaupunkipuistoista suurin. "Yleiseksi kävelypuistoksi" rakennettua puistoa nimitettiin myös "seurapuutarhaksi", kertoo Helsingin kaupungin ja Helsingin yliopiston yhteinen historiantutkija.

Suosituksi näyttäytymispaijaksi osoittautunut puisto inostui vuonna 1827 Catharina "Kaisa" Wahllundin aloittamaan siellä kahvipuffetin pi-

don. Kauppa kävi niin hyvin, että mamselli Wahllund päätti toteuttaa suuren haaveensa ja perustaa puistoon ravintolarakennuksen.

Uudesta ravintolasta tuli heti erittäin suosittu helsinkiläisten keskuudessa ja siellä saattoi nähdä 1800-luvun merkkihenkilöitä. Mm. kansalliskirjailija J.L.Runeberg sekä kirjailijat Z.Topelius ja Eino Leino olivat usein nähtyjä vieraita.

Mamsellin ravintolassa pitivät neuvottelujaan myös

jatkuu sivulla 2.

Puheenjohtajan palsta

En ole saanut aikoihin kirjeitä. Tarkoitin nyt sellaisia paperisia ystävän tai sukulaisen omalla käsialallaan kirjoittamia, postin tuomia kirjeitä. Ihan kirjeittä en silti elä. Lasukuja ja mainoskirjeitä tulee edelleen ja sähköpostiin tulee viestejä päivittäin. Valtaosa sähköisesti saamastani postista on kuitenkin muita kuin ystävien lähettämiä viestejä ja silloin harvoin kun henkilökohtaisemman viestin saan, se on yleensä lyhyenlainen, eikä sen avaaminen tunnu samalta, miltä postin välityksellä tuleva kirje tuntuu.

Toisaalta en itsekään kirjeitä kirjoittele, paperisia siis. Yhteydenpito sukulaisiin ja ystäviin on helpompaa ja nopeampaa tekstiviestien, puheluiden ja sähköpostin välityksellä.

Silti kaipaamaan myös mennyttä aikaa. Käsin kirjoitettu kirje tuntuu henkilökohtaisemmalta kuin sähköinen viesti. Kirjeen kirjoittamisessa ja lähettämisessä on nähty enemmän vaihtoa kuin sähköpostiviestissä. Siksi se tulee myös säilytettyä paremmin kuin sähköisessä muodossa oleva.

Sukututkimuksen näkövinkkelistä sähköisten kirjeiden ja tekstiviestien ongelmana on niiden taltiointi. Palvelun tarjoajasta riippuen sähköpostilaatikon koko vaihtelee, mutta kokemuksesta tiedän, että ennemmin tai myöhemmin tallentusraja täyttyy ja osa viesteistä on poistettava. Eteen tulee kysymys, mitkä saapuneista viesteistä taltioin ja minne, vai taltioiniko mitään. Tuskinpa ainakaan tulostan niitä paperille. Tekstiviestin talti-

ointikaan ei ole aivan vaivatonta. Puhelimen muistiin ei voi kaikkia viestejä taltioida ja vaikka muistikapasiteettia olisi runsaastikin, puhelin voidaan varastaa tai se voi muuten kadota tai rikkoutua.

Lyhyen ajan kuluessa myös valokuvat ovat muuttuneet digitaaliseen muotoon. Kirjahyllystä ei enää löydä valokuva-albumia digikameroiden ajalta. Niillä otetut kuvat ovat, joko tietokoneen kovalevyllä tai ne on tallennettu jollekin ulkoiselle muistilaitteelle. Entäpä kun tietokoneen kovalevy rikkoutuu tai kehitys kulkee ohi tekemiemme tallenteiden. Kotikäyttöön tarkoitettuja ulkoiset muistilaitteet eivät missään tapauksessa säily ikuisia aikoja.

On karhunpalvelus tuleville sukupolville, jos meidän ajastamme jäävät dokumentit ovat vain sähköisessä muodossa. Ei ole arkistoissa paljon tutkittavaa, jos sähköpostiviestit ja digikuvat ovat kadonneet bittivarusteeseen. Ei löydy jäämistöistä kirjeitä, ei kuvia. Esimerkiksi kirjeenvaihdon perusteella toimitettujen kirjojen julkaiseminen tai vanhojen kirjeiden referointi ei enää onnistu, jos kukaan ei paperisia kirjeitä kirjoittele ja se on sääli.

Lehdessä on juttu DNA-tutkimuksen käytöstä sukututkimuksen apuna. Myönnettävää on, että ajatus tutkimuksesta kiehtoo minua. Tutkituttamalla DNA:ni saisin tarkan tiedon kaukaisista juuristani. Nyt en tarkoita Vesteristen sukua, johon tiedän varmasti kuul-

Marketta Valkjärvi.

luvani, vaan äitini esiäitejä. Naisen DNA:ta tutkimalla ei voi selvittää isän sukua, mutta esiäitieni maantieteellinen reitti Suomeen tutkimuksella selviäisi. Hyvällä onnella voisin jopa löytää uusia geneettisiä sukulaisia, joiden olemassaolosta en tällä hetkellä mitään tiedä, enkä sukulaisuutta muilla keinoin edes voi selvittää. Olisi kiehtovaa löytää myös äitini puolelta geneettinen "klaani".

Ensi kesänä on Vesteristen sukuseuran sääntömääräisen joka kolmas vuosi tapahtuvan sukkokokouksen ja -juhlan aika. Sukukokous on päätetty pitää Helsingissä 19. – 20.6.2010. Kokouksen järjestelyt ovat hyvässä vauhdissa ja jokaisen kannattaa merkitä päivämäärä jo nyt kalenteriinsa. Toivomus runsasta osanottoa sukutapaamisemme. Juhla ei synny ilman juhlavieraita. Tehkäämme tapaamisestamme ikimuistoinen.

Lopuksi toivotan kaikille lehdessä lukijoille Hyvää Joulun aikaa ja Onnea Uudelle Vuodelle!

Kaupunginjohtaja, ylipormestari Jussi Pajusen tervehdys

Kuva: Helsingin kaupunki

Hyvä lukija

Nykyään kuulee usein väitteen, että suvun merkitys on vähentynyt suomalaisessa yhteiskunnassa. Synnä tähän olisi, ainakin osin, elinkeinorakenteen muuttuminen. Ihmiset ovat muuttaneet pois kotiseudultaan esimerkiksi Etelä-Suomeen. Toisaalta arjen pyörittämiseen kuluva aika on kasvanut. Uusista kommunikaatitavoista huolimatta ihmiset eivät ehdi pitämään yhteyttä kuten ennen. Väitteiden mukaan tämä näkyy yhteiskunnassa perheen merkityksen korostumisena

suvun sijaan. Nämä havainnot pitänevät osin paikkansa.

Toisaalta sukulaisuuden käsite on yhteiskunnallisten muutosten myötä saanut erilaisia muotoja, enää emme esimerkiksi tarvitse sukua sosiaalisen perusturvan takaamiseen. Tämän tehtävän hoitaa hyvinvointiyhteiskunta. Ennen kaikkea sukulaisuus määrittelee nyt yksilön asemaa yhteisössä sosiaalisesti ja kulttuurillisesti.

Sukulaisuuden käsitteen muuttuminen ei suinkaan vähennä sen merkitystä. Omien juurien ja sukulaisten tunteminen on tärkeää oman sosio-kulttuurisen aseman ja jopa oman identiteetin muotoutumisen kannalta. Tämä näkyy suomalaisessakin yhteiskunnassa sukututkimuksen kasvavana innostuksena. Osin syynä on varmasti suurten ikäluokkien ikääntyminen, he ovat kiinnostuneita ja heillä on nyt aikaa tutkia juuriaan, mutta uskon, että joukossa on myös nuoria. Vesterisen suku on hyvä esimerkki sukututkimuksen kiinnostuksesta, onhan suvun vaiheita jäljitetty aina 1500-luvulle asti.

Ihminen on perusolemukseltaan sosiaalinen ja sukulaisuuden kautta syntyy luontevasti mahdollisuuksia moninaiseen kanssakäymiseen. Onkin hienoa, miten Vesterisen suvussa on pidetty yllä perinnettä kokoontua tasaisin, nykyään kolmen vuoden, väliajoin ja tarjota eri sukupolville mahdollisuus vuorovaikutukseen. Helsingissä suku kokoontui viimeksi vuonna 2000. Tällä kertaa Helsinkiin odotetaan reilua sataa sukulaista, joten tilaisuus tulee varmasti olemaan antoisa hyvin monessa mielessä.

Haluan toivottaa Vesterisen suvulle hyvää sukkokokousta Helsingissä.

Jussi Pajunen
kaupunginjohtaja

jatkuu sivulta 1.

J.V.Snellmanin johdolla Suomelle omaa rahaa suunnittelevaliokunta. Marsalkka Mannerheim puolestaan kulki seurueineen ravintolavieraiden katseilta piilossa salaoven kautta kabinettiin, joka tunnetaan nykyisin Marskin kabinetina.

Vuonna 1829 luovutettiin puiston koillisosa yliopistolle kasvitieteelliseksi puutarhaksi.

Kasvitieteellisen puutarhan vanhin kasvihuone on vuonna 1889 valmistunut Palmuhuone, arkkitehti Gustaf Nyströmin mestariluomus. Muutama vuotta aikaisemmin länssiosaan perustettiin lajissaan maan ensimmäinen peli- ja leikkikenttä.

Kaisaniemen puisto on ollut merkittävä paikka myös ylioppilaille, jotka ottivat vapuisin kevään vastaan laulaen. Keisarin kiellettyä juhlan, ylioppilaat alkoivat viettää toukokuun 1. päivänä Kaisan syntymäpäivää. Kaisalle laulettiin ja perinne jatkuu edelleen.

Suuri kieliriita erotti juhlijat toisistaan niin, että suomenkieliset siirtyivät viettämään juhlaansa Alppilan ravintolaan ja siirtyivät myöhemmin Helsingin Ullanlinnamäelle.

Ruotsinkieliset ylioppilaat jäivät Kaisaniemeen, jossa edelleen viettävät vappua vanhoin menoin.

Vuonna 1925 Helsingin kaupunginvaltuusto hyväksyi suunnitelman, jonka mukaan huonokuntoiseksi kulunut puisto saatettiin nykyiseen muotoonsa ja tänäkin päivänä sen suosio on suuri.

Kun kesällä 2010 Vesteriset kohtaavat Helsingissä, niin Kaisaniemen puisto näyttelee merkittävää osaa tapaamisessamme, ei ainoastaan juhla- ja kokouspaikkanamme. Toivotavasti varaatte aikaa myös tutustuaksenne kasvitieteelliseen puutarhaan. Ehkä käymme siellä yhdessä, kuka tietää. Kevään jäsenkirjeessä saatte valmiin ohjelman tapahtumistamme aikatauluineen ja lisäksi suosituksiamme majoitusta tarvitseville puiston läheisyydessä olevista hotelleista. Kaisaniemessä viimeistään tapaamme, vai kuinka?

Tätä kirjoitusta tehdessäni olen tukeutunut suuresti Helsingin kaupungin ja Helsingin yliopiston Helsingin historiantutkimuksen tutkijoille ja kirjoittajille,

Timo V.

”SÄKKIJÄRVEN POLKKA” IMATRAN KESÄTEATTERISSA 2010

Kirjoittajan ottama kuva Juusosta matkalla Sortavalaan ja Vanhaan Valamoon vuonna 2006.

Vuosien ajan Vesteristen juhlissa ja kesämatkoilla mukana olleita on viihdyttänyt nuori harmonikkataituri Juuso Vesterinen Saimaanharjulta.

Kesällä 2010 Juuso tullaan näkemään myös teatterin la-

valla nuorena Vili Vesterisenä. Ismo Sajakorpi on kirjoittanut ja ohjaa Imatran kesäteatterille Vilin elämästä kertovan musiikkinäytelmän. Dallapé-orkesteri ja Vili Vesterinen olivat 1930-luvulla Suomen kansan suursuosikkeja.

Monilahjakas Juuso on varmaankin hyvä valinta esittämään musiikkielämänsä lähtevää Viliä hänen nuoruusvuosiensa noin parikymppiseksi nuorukaiseksi asti.

Kun näyttämöllä Vilin kasvot ikääntyvät siirtyy Juuso hanurineen Dallapé-orkesteriin, jota teatteriversiossa esittää vahvistettu Seitsemän seinähullua veljestä-orkesteri.

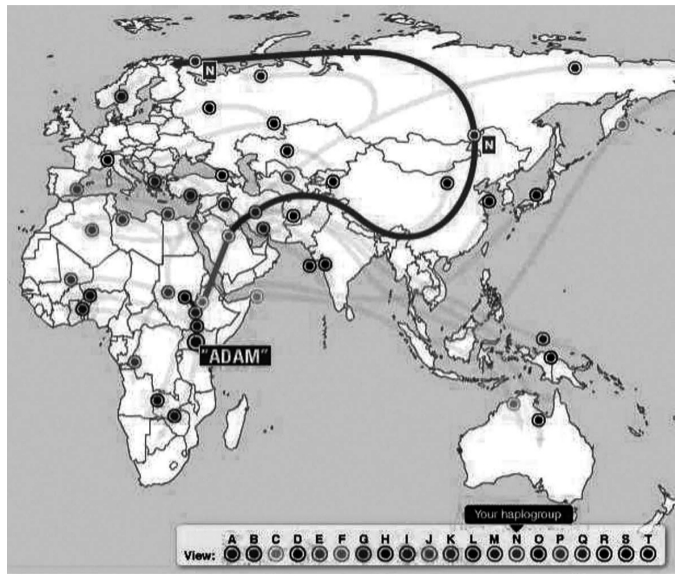
Näytelmän harjoitukset alkaivat kevään ja alkukesän aikana ja heinäkuussa Juuso nousee varsinaisissa näytöksissä yli kolmessakymmenessä näytöksessä Vuoksen rannalla sijaitsevan 700-paikkaisen teatterin näyttämölle. Luvassa on huhtikuussa 16-vuotta täyttävälle Juusolle näytön paikka kohti laajempaa menestystä. Sitähän Juuso on tosin jo saanut maistaa voittamalla mm. vuonna 2004 Hopeisen Harmonikka kilpailun Ikaalisissa. Vuonna 2006 oli vuoro voittaa

Suomen Pelimannimestaruus 12-vuotiaiden sarjassa. Seuraavana vuonna hän sijoittui ”ali-ikäisenä” toiseksi saman kilpailun 15-vuotiaiden sarjassa, minkä sarjan hän voitti tänä vuonna.

Monipuolisena urheilun harrastajana hän on joistakin lajeistaan joutunut luopumaan ja toteamaan, että vuorokaudessa on tosiaankin vain 24 tuntia. Menestystä on tullut kuitenkin taitoluistelussa, tanssiurheilussa, palloilulajeja unohtamatta. Kuka lukijoistamme Imatran suunnalla kesällä liikkeukin, niin tutkikaa paikallisen kesäteatterin ohjelma-aikataulua. Onnea ja menestystä Juusolle uuteen valtaukseen.

Timo Vesterinen

DNA testi

Reilut viisi vuotta sitten luin National Geographic -lehdestä Genographic-projektista, jossa tutkittiin, kuinka ihmiset asuttivat maapallon. Vanhimmat fossiililöydökset kertoivat Afrikan ihmisen alkukodiksi, joten projektin tavoitteena oli selvittää se, miten maapallo sieltä käsin sitten asutettiin. Geenien tutkiminen on menetelmien kehittymisen ja sen hinnan laskemisen johdosta entistä helpompaa ja nopeampaa. Se mahdollisti myös tämän projektin etenemisen.

Suurin osa vanhemmiltamme saamistamme geeneistä järjestyy yksilöllisesti tuottaen jokaisesta meistä omaperäisen ja ainutkertaisen ihmisen. Osa perimästämme kuitenkin säilyy lähes muuttumattomana sukupolvista toiseen. Isänketjun kulku noin 60 000 vuoden takaisesta "Alku-Aatamista" pystytään tutkimaan Y-kromosomin DNASTa ja äidin matka "Alku-Eevasta" solujen mitokondrioiden DNASTa. Tutkijoillekin oli yllätys, että koko Afrikan ulkopuolella asuva ihmiskunta periytyy hyvin pienestä ihmisjoukosta Etiopiassa tai Sudanissa. Niiden 60 000 vuoden aikana joitakin mutaatioita on tapahtunut, ja näitä geneettisiä markkereita

seuraamalla pystytään selvittämään yksittäisen ihmisen kulku nykyisille asuinpaikoilleen. Kun artikkelissa tarjottiin 100 dollarin korvausta vastaan tutkittua oman isäketjun kulku alkukodista, tartuin heti kiinni. Itse näytteen otto oli yksinkertaista: näytetikulla raaputettiin suussa posken sisäpintaa minuutin ajan, jonka jälkeen se suljettiin putkiloon, joka lähetettiin tutkittavaksi USA:han. Näytelaatikossa oli erillinen koodi, jolla testitulokset sai esille nettisivuilta.

Mitään yllätyksiä testissä ei tullut esiin. Kuuluin isäni puolelta siihen samaan geenipuuhun, johon suuri osa suomalaisista miehistä kuuluu. Tätä nimitetään N-haploryhmäksi. Matka tänne Pohjolan perille on ollut kuitenkin pitkä ja mutkainen.

Matka tuntemattomaan al- kaa
Luurankojen ja arkeologisten löydösten perusteella uskotaan, että nykyihminen kehittyi Afrikassa noin 200 000 vuotta sitten. Noin 60 000 vuotta sitten ihmiset alkoivat asuttaa muita maanosia. Varhaisin esi-isäni on merkitty koodilla M168. Hän eli todennäköisesti Rift Valleyn

(Ison Hautavajoaman) alueella nykypäivän Sudanin tai Etiopian alueella noin 50 000 vuotta sitten. Pohjois-Euroopassa oli muuten tuolloin juuri meneillään jääkausi, joka Afrikassa näkyi kuivuutena ennemminkin kuin kylmyytenä. Maailman ihmisryhmän suuruuden on arvioitu olleen noin 10 000. Taidoiltaan heimon arvellaan eläneen kivikautta, mutta merkkejä taiteellisista kyvyistä on löytynyt. Voidaan vain esittää arvioita, miksi M168:n jälkeläiset lähtivät kotisijoiltaan, mutta jääkauden loppuminen sai ilmaston muuttumaan lämpimämmäksi ja kostemmaksi. Todennäköisesti savanni levittäytyi pohjoisemmaksi tarjoten ruokaa eläimille, joita esi-isämme käyttivät ruokanaan. Tämän esi-isän jälkeläiset ovat muuten ainoita, jotka selvisivät Afrikan ulkopuolella, hän on siis kaikkien ei-afrikkalaisten miesten esi-isä. Matka vei kohti Arabian niemimaata, nykyisen Saudi-Arabian alueelle.

Arabian niemimaalla
Noin 45 000 vuotta sitten putkahtaa esille mutaatio, joka on merkitty koodilla M89 ja haploryhmänä on F. Hän saattoi elää vielä Afrikan pohjoisosissa tai jo Arabian niemimaalla. Hänen jälkeläisten uskotaan kuuluneen Afrikasta muuttaneiden toiseen aaltoon. Ensimmäisen aallon ihmiset päätyivät Australian alkuperäisasukkaiksi. Ihmiskokona määriä maailmassa arvioidaan olleen tuolloin kymmeniä tuhansia. Noin 40 000 vuotta sitten ilmasto muuttui jälleen kylmemmäksi ja Pohjois-Afrikka ja Sahara muuttuivat jälleen kuivemmiksi, joten yhteys vanhoihin kotisijoihin katkesi. Lähi-Itään jääneillä oli vain kaksi vaihtoehtoa, joko pysyä sijoillaan tai jatkaa matkaa edemmäs itään. Monet M89:n jälkeläisistä jäivät paikoilleen, mutta osa seurasi puhveli-, antilooppi- ja mammuttilaumoja nykyisen Iranin alueelle. Työkalut tehtiin tuolloin kivistä, norsun-

luista ja puusta.
Keski-Aasiassa
Noin 40 000 vuoden kuluttua ilmestyy mutaatio, joka merkitään koodilla M9, haploryhmänä on K. Mies syntyi joko Iranin tai Keski-Aasian alueella. Maapallon ihmismäärä oli edelleenkin tuolloin vain kymmenissä tuhansissa. Tämän miehen jälkeläiset asuttivat seuraavan 30 000 vuoden aikana käytännöllisesti katsoen suurimman osan maapalloa. Tätä haaraa kutsutaan Euraasian klaaniksi ja lähes kaikki pohjoisella pallonpuoliskolla syntyneet ihmiset polveutuvat hänestä.

Kohti pohjoista
Aasian kolme isoa vuoristoa kohtaa ns. Pamirin yhtymäkohdassa, joka toimi eteenpäin vaeltavien heimojen luonnollisena jakajana. Pohjoisen suuntaan haarautuvassa ryhmässä ilmestyy noin 10 000 vuotta sitten ns. Siperian mutaatio LLY22G, jonka haploryhmä on N. Tässä vaiheessa koko maailmassa oli ihmisiä jo kymmeniä miljoonia. Tämän esi-isän jälkeläiset asuttivat sitten pohjoisen Euroopan ja Pohjois-Venäjän alueet. Suomalais-ugrilaisen kieliperheen jäsenet kuuluvat pääasiassa tähän ryhmään. Ryhmän jäsenet olivat tuolloin metsästäjiä, kalastajia tai maanviljelijöitä. Näitä peruja ovat siis Savon haarankin Vesteriset.

Jos Karjalan sukuhaarasta joku miespuolinen on tehnyt saman testin tai olisi valmis sen tekemään, voisimme oikein virallisesti vertailla, kuinka monen sukupolven päässä meiltä mahdollisesti löytyisi yhteinen esi-isä.

Lisätietoja: <https://genographic.nationalgeographic.com/genographic/index.html>

Mikko Vesterinen

JÄSENTUOTTEET 2009

Seuran logolla varustetut tuotteet

Pöytäviiri	25,00 €
Ulkoviiri	
- lyhyempi	50,50 €
- pidempi	85,00 €
Hopeinen rintamerkki	14,00 €
Hopeinen pinssi	8,50 €

CD-levyt

Vili Vesterisen parhaat	12,00 €
-------------------------	---------

Vaatteet

Vesteristen lippis	10,00 €
Vesteristen T-paita	10,00 €

Sukujulkaisut

UUSI SUKUKIRJA:

Justiina Westerinen: W/Vesterisiä 1500-2003. Helsinki 2007. 30,00 €

Justiina Westerinen: Konstan Kronikka – 450 vuotta Westerisiä. Helsinki 2001. 20,00 €

Sukuseura: Entisajan elämää Kuuterselän kylässä Halikko/Lappeenranta 2008. 8,00 €

VAIN MUUTAMIA KAPPALEITA JÄLJELLÄ !

Heikki Vesterinen: Nimihistoriallinen tutkielma. 3,00 €

Eero Vesterinen: Polvesta polveen 3,00 €

Arvo Vesterinen & Heikki Vesterinen & Eero Vesterinen: Sylvesteristä Vesteriseen 3,00 €

Hans Molander & Jaakko Vesterinen & Justiina Westerinen: Vesteristen Sukuseuran 25-vuotishistoriikki 3,00 €

Tiedustelut ja tilaukset

Jorma K. Vesterinen, Taimenpolku 12, 54915 Saimaanharju
puh. 040 550 8411,
e-mail: jormavesterinen@luukku.com

Kaikki tiedot löytyvät myös netistä osoitteesta: www.vesterinen.net

Kirje Ameriikasta

Sotavuosien jälkeen Suomessa oli pulaa monista tarvikkeista ja varsinkin tuontitavara, esimerkiksi kahvi oli säännöstelyn piirissä vuoteen 1954 asti. Niinä aikoina ulkomailla asuvien sukulaisten lähettämät paketit olivat monelle perheelle tervetullut lisä etenkin jouluaikaan. Suomussalmella syntynyt Hanna Elisabeth Vesterinen meni naimisiin USA:ssa Sanfred Herlevin kanssa, asuen Montanan Red Lodgesa, josta hän lähetti paketteja joulukuksi sukulaisilleen Kuusamoon. Aluksi hän kirjoitteli serkulleen Jenni Vesteriselle, mutta koska Jenni oli laiska vastaamaan kirjeisiin, pyysi Jenni veljenpojan vaimoa vastaamaan kirjeisiin. Tämä kirje on lähetetty Amerikasta vuonna 1950 itse paketin lähettämisen jälkeen. Pakettien kulku vei kuukausia ja usein

tulli avasi ne ennen kuin se saapui vastaanottajalle.

Red Lodge, syyskuun 26 p. (tiistai)

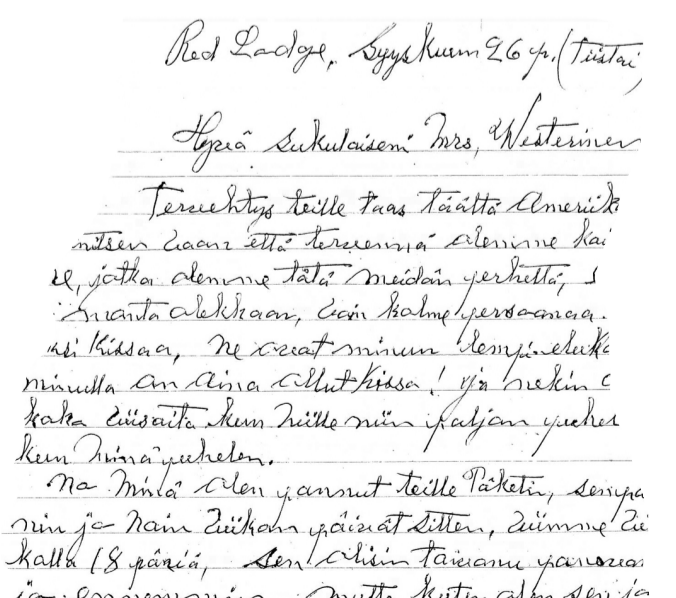
Hyvä sukulaiseni Mrs Westerinen
Tervehdys teille taas täältä Ameriikasta, mainitsen vaan että terveenä olemme kaikki me, jotka olemme tätä meidän perhettä. Ei meitä monta olekaan, vain kolme persoona, ja kaksi kissaa, ne ovat minun lempielukoita. Minulla on aina ollut kissa! Ja nekin on koko viisaita kun niille niin paljon puhelen kun minä puhelen.
No minä olen pannut teille paketin, sen panin jo noin viikon päivät sitten, viime viikolla 18 päivä. Sen olisin toivonut panevani jo ennemmin, mutta kuten olen sen jo

ennenkin sanonu että täällä Ameriikassa on aina niin hirmuinen kiire ihmisillä että ne unhottavat oman nimensäkki, ja niin on ollut kiire minullakin että en ole ennen joutanut tätä hommata. Paketti ei ole kovin suuri, kaffea on teille muutamiksi keitoksi, ja myöskin teetä muutamaksi keitoksi. Ja Cakaa (kaakaota) on myöskin kaksi "kannua" sitä täällä monet käyttävät aivan kaffen asemasta ja lapsille, Sirkka-Liisalle ja Annelille on makeisia useammanlaisia. Ja miesväelle on muutama kannu piippupakkaa, jos se mumi polttelee niin antaisitteko hänelle yhden kannun aivan omaksi. Ja tietysti te mummulle annatte kaffekupin silloin kun te itsekkin juotte sitä. Ei tästä kirjeestä tarvitse vastata ennen kun se paketti saapuu, mutta sitten minä kyllä

tykkäisin kuulla että oliko paketti välillä avattu ja revitty. Se kyllä voi olla että paketti ei ehti sinne paljon ennen joulua, mutta sitten kun se tulee, niin toivon että te siitä ilmoitate minulle.
No minulla on taas niin kiire että en jouta enempi kirjottamaan, siis parhaat tervehtykset teille kaikille ja mummille omat tervehtykset, piirsi sukulaisenne Lisie Herlevi omaa sukua Westerinen

Menikö sukulaisesi Amerikkaan tai Kanadaan?
Sukuneuvosto muistuttaa, että keräämme edelleen tietoja niistä Vesterisistä, jotka aikoinaan muuttivat Atlantin yli, joko käymään tai lopullisesti siirtolaisiksi. Löytyykö sinulta tai sukulaisten vinttikomeroista Amerikasta lähetettyjä kirjeitä, kortteja, valokuvia

tai todistuksia näistä henkilöistä? Myös tarinat ja muistutukset Amerikan sukulaisista otamme ilolla vastaan. Lähetä materiaali tai kopiot siitä sukuneuvostolle joko Justiina Westeriselle tai Mikko Vesteriselle. Yhteystiedot löytyvät otamme ilolla vastaan. Lähetä tämän lehden takasivulta.

”Rakas Kaija”

Helje Horila

Sukujuhlassamme Helsingissä kesällä 2010 on sukunevoston pyynnöstä juhlaesitelmöitsijäksi lupautunut somerolaishelsinkiläinen kuvataiteen lehtori Helje Horila. Metsänhoitaja, konsuli Emil Vesterisen (1886-1968) ja tämän virolaissyntyisen vaimon Leeni Ploompun-Vesterisen

(1886-1972) tyttärentytär löysi yhdeksän vuotta oman äitinsä Kaijan, os. Vesterinen (1916-1993), kuoleman jälkeensä hänen jäämistöstään, perimmäisestä komerosta hyvin säilyneen kirjeenvaihdon usean vuosikymmenen ajalta.

Tästä valtavasta kirje- ja korttimäärästä Helje Horila toimitti ”Rakas Kaija” -nimisen kirjan omakustanteena, jonka rahoituksen hän sai isänsä Tapio Horilan (1910-2006) testamentista, isänsä toivomuksena. Painosmäärä lähes neljäsataa-sivuisesta kirjasta vuonna 2006 oli seitsemänkymmentä, joista hän jakoi lähimmäisilleen ja sukulaisilleen viisikymmentä nidettä, yhden myös sukuseurallemme. Someron kaupungille, kirjastoille ja eräille yhdistyksille ja ystäville menivät loput ja tänään on kyselijöille tarjolla vain ”ei oota”. Jos rahoittajia löytyy, niin materiaali on valmiina lisäpainokseen.

KIRJASSA KIRJEET ON JAETTU KOLMEEN AJANJAKSOON

Ensimmäisessä kirjeessään vuonna 1916 Leeni kirjoittaa sisarelleen Viiron ja kertoo tyttärensä Kaijan syntyneen. Kaijan vartuttua nuoreksi naiseksi hän opiskeli vuonna 1935 Rakveren aatelistyttöjen talouskoulussa Virossa. Tuolta vuodelta on runsaasti äidin ja tyttären kirjeitä. Viro oli Vesterisille tärkeä. Sinne oltiin yhteydessä niin kirjeitse kuin vierailen, olihan

Leeni syntyjään virolainen. Sukua ja ystäviä oli Suomenlahden molemmilla rannoilla. Vuonna 1935 perhe hankki Virossa Lehtsen kunnasta kesäpaikan, jonne rakennettiin Käidra-niminen huvila. Koko 30-luvun Kaijan kirjeissä henkii naiseuden etsiminen ja tuntematon tulevaisuus. Hyvä yhteys omaan äitiin on luettavissa. Kaijan oli ajateltava tulevaisuuttaan. Mm. tanssitaiteen harrastaminen miellytti häntä suuresti. Lastenhoitokoulutusmahdollisuutta tiedusteltiin ja etsittiin niin kotimaasta kuin Saksasta. Asian kartoittaminen edellytti matkustamista ja lisää kirjeitä. Monikielinen Leeni auttoi tyttärtään kansainvälisessä kirjeenvaihdossa. Muutenkin äidin voimakas persoonallisuus on luettavissa kirjeissä. Hänellä oli taito olla läsnä olematta paikalla. -Ihmeellistä!

Kirjan toinen osa koostuu Kaijan ja nuoren luutnantin sota-ajan kirjeenvaihdosta ja sen myötä syntyneestä kirje-rakkaudesta, joka johti pitkään, loppuelämän kestäneeseen avioliittoon. Hellyttävää, vai kuinka? Amorina heidän tarinassaan oli Leeni, Kaijan äiti, joka tyt-

tärensä nimissä valitsi kirjeenvaihtoehtokkaiden joukosta mieleisensä, tulevan vävynsä Tapio Horilan. Sotavuosina pyrittiin järjestämään rintamamiesten ja kotirintaman tyttöjen välille kirjeenvaihtoa. Kirje sinne jonnekin, ja sieltä jostakin auttoi jaksamaan ja kestämaan rankkaa taivalta. Oliko se tuon ajan ”nettirakkautta”? Vuosina 1944 ja 1945 Kaija ja Tapio kirjoittivat toisilleen yhteensä puolitoistasataa kirjettä.

Viimeiseen osaan on kerätty sodan jälkeistä nuoren perheen kirjeenvaihtoa. Kotisuomessakin heidän oli välillä käytännön syistä asuttava erillään. Tapio Horila jatkoi sodan keskeyttämiä opintojaan. Koti perustettiin Somerolle ja heidän yhteinen panostuksensa suurten ikäluokkien syntyyn oli kolme lasta. Sodassa menetetyt rakkaan ”suvehemispäikän” Käidran korvaajaksi oli Emilin ja Leenin toimesta hankittu sodan aikana Karjalohjalta suvulle uusi kesäpaikka, ”Vesterilä”. Viimeiset kirjeet ovat 1950-luvulta. Tuolloin Suomea rakennettiin ja parempaan huomiseen uskottiin. Saman katon alla ei tarvinnut kirjeitä enää toisilleen lähetellä.

HELJE, KIITOS KIRJASTA!

”Rakas Kaija” -kirjallaan on Helje Horila tehnyt kunniaa perheelleen ja suvulleen. Kirja on kulttuuriteko. Erityisen kiitoksen ansaitsee myös jo edesmennyt isoäiti, joka kehoitti joissakin kirjeissään säilyttämään kirjeet ja kuuliainen tytär noudatti äitinsä kehoitusta, säästi ja kätki kirjeet perimmäisen komeron kätköihin.

Tämä artikkeli on vain pieni raapaisu kirjeiden henkilöistä ja hengestä. Kirja on huima lukuelämys, joka ”adoptoi” lukijansa osaksi kirjeenkirjoittajia ja heidän elämäänsä, jännittävä kokemus.

On suuri sääli, että kirjaa ei ole tällä hetkellä saatavilla, mutta ensi kesänä on toivottavasti mahdollisimman monilla mahdollisuus tulla kuuntelemaan kirjan toimittanutta Someron kaupungin yläasteen ja lukion kuvataiteilijaa, aktiivista kuvataiteilijaa ja intohimoista puutarhaharrastajaa yhteiseen sukujuhlaamme.

Kirjasta vaikuttunut
Timo Vesterinen

SE NÄYTTÄÄ KIVALTA, MUTTA TUNTUU VIELÄ KIVEMMALTA!

Vesteristen Viesti haastatteli nuorta tanssitaiteilijaa ja tanssinopettajaa Jenni Vesteristä (s. 1984) kahvikupin äärellä Teatterikorkeakoulussa, missä Jenni opiskelee parhaillaan toista vuotta tanssinopettajan kaksivuotisessa maisteriohjelmassa.

Olet syntynyt Pyhäjärvellä. Mistä innostus tanssiin syttyi? Oikeastaan kodinperintönä. Äiti on harrastanut tanssia koko ikänsä ja opettanut päiväkodissa lastentanssia varmaan 30 vuotta. Myös sisareni opiskelee Tampereella tanssijaksi. Aloin itsekin tanssia 4-5-vuotiaana. Pyhäjärvellä järjestetään vuosittain Täydenkuun Tanssit-festivaali, johon liittyi tanssileirejä. Siellä olin aina mukana. Säännöllisen tanssiharrastuksen aloitin ala-asteikäisenä Marketta Viitalan ryhmässä Pyhäjärvellä ja jatkoin sitä yläasteen loppuun. Esiinnyimme paljon ympäri Suomea ja ulkomaillakin. 16-vuotiaana muutin kotoa Kuopioon 160 km:n päähän ja aloitin Kuopion tanssilukion. Olihan se uutta ja ihmeellistä, paljon enemmän mahdollisuuksia myös tanssin osalta. Kävin lukion lisäksi iltaisin myös konservatorion tanssitunneilla.

Keitä esikuvia sinulla tanssissa on ollut?

Jaa-a, vaikea kysymys, koska niitä on niin monta. No, pidän esimerkiksi Jyrki Karttusen, Alpo Aaltokosken, Arja Raatikaisen, Tommi Kitin ja Marjo Kuuselan tyylistä näyttämöllä sekä heidän tavastaan opettaa.

Mitä teit lukion jälkeen?

Ylioppilaaksi tulon jälkeen kävin ensin Joensuussa Itä-Suomen Liikuntaopiston (ISLO) yksivuotisen tanssinohjaajalinjan. Siellä vahvistui tunne, että haluan nimenomaan tanssinopettajaksi. Haluan opettaa eteenpäin sitä, minkä olen itse saanut. Sitten palasin takaisin Kuopioon: pyrin ja pääsin Kuopion Musiikki- ja Tanssiakatemiaan (Savonia ammattikorkeakoulu). Pääaineena minulla oli tanssikasvatus (nykytanssi ja jazztanssi) ja sivuaineena baletti. Iltaisin opetin harrastusryhmiä.

Kuinka päädyit vielä Teatterikorkeakouluun?

Halusin vielä syventää opintojani opettajuuden osalta. Lisäksi avomiehieni sai töitä Vantaalta, joten olisin muutenkin muuttanut Pääkaupunkiseudulle. Jos en olisi päässyt tanssi- ja teatteripedagogiikan laitokselle, olisin ottanut lisää opetustöitä.

Miten mielestäsi ammattikorkeakoulussa annettava tanssinopettajakoulutus eroaa Teatterikorkeakoulun tanssinopettajakoulutuksesta?

Eroaa aika paljon. Savoniassa saatiin tosi vankka käytännön koulutus, tanssittiin paljon ja saatiin perustiedot siitä, mitä minkäkin ikäisille voi opettaa. TeaKissa opetus on paljon pohjivampaa, on tullut paljon uutta. Selvästi huomaa, että täällä pitää olla jo kokemusta tanssinopettamisesta. Täällä on ollut myös tosi hyviä vierailevia opettajia, ihan loistavia tunteja.

Onko sinulla poltetta myös esiintyväksi taiteilijaksi?

On sitäkin. Tanssin kesällä mm. Täydenkuun Tanssien avajaisissa Alpo Aaltokosken ”Lentoon”-koreografiassa ja nyt syksyllä Teatterikorkeakoulussa opiskelukaverini Tiina Pistemaan opinnäytteeseen kuuluvassa teoksessa.

Mitä muuta ehdit tehdä opiskelun lisäksi?

Opetan kahtena iltana viikossa Vantaan tanssiopistossa eri ikäisiä harrastajia. Onhan se välillä raskasta, mutta pelkällä opintotuella ei pärjää. Sitä paitsi siitä on paljon hyötyä, kun pääsee itsekin liikkumaan ja soveltamaan oppimaansa heti käytännössä. Uutena harrastuksena haluaisin aloittaa djemben (=rumpu) soittamisen, koska olen vähän hurautunut afrikkalaisuuteen. Kävin Kuopion opintojen aikana Afrikassa ja nyt olen joulukuussa mahdollisesti lähdyssä taas neljäksi viikoksi. Teen par-

haillaan opintoihin kuuluvaa seminaarityötäkin afrotanssista.

Työllistyvätkö tanssinopettajat hyvin?

Kaikki Kuopion luokaltani valmistuneet saivat heti oman alansa töitä. Olen saanut sellaisen käsityksen, että mitä pohjoisemmaksi muuttaisi, sitä paremmat olisivat työnsaanti-mahdollisuudet. Koulutetuista tanssinopettajista on sielläpäin pulaa. Ehkä muutammekin parin vuoden sisällä Itä-Suomeen, jos suunnitelmat käyvät toteen. Tanssin rahoitusta vaan saisi olla enemmän – pienillä paikkakunnilla tanssi on harvinaista herkkua. Lisää ilmaistapahtumia myös tarvittaisiin. Hienoa on, että tanssi on ruvennut saamaan enemmän näkyvyyttä mm. tv:n kautta. Ja kyllä, ehdottomasti, tanssi pitäisi saada oppiaineeksi peruskouluun.

Lopuksi vähän suvustasi. Olet Vesteristen Karjalan sukua. Isoisäsi syntyi Johanneksessa ja kaikki hänen esivanhempansa Uudellakirkolla. Onko karjalaisuus näkynyt mitenkään kotonasi ja mitä suku sinulle merkitsee?

Ei karjalainen tausta oikeastaan näy enää perheestämme. Pappi kuoli ollessani yksivuotias, joten hän ei kerinnyt kasvattamaan meitä lastenlapsia. Karjalanpaistia tehdään ja karjalanpiirakoita syödään, mutta muita sen suuntaisia perinteisiä ruokia ei tule mieleeni. Ehkä vanhemmilla sukupolvilla on ollut pientä katkeruutta Venäjää kohtaan evakkoon joutumisen takia, mutta ei enää. Suku merkitsee tosi paljon. Vanhemmat ovat hyvin pitäneet huolta siitä, että esim. me serkukset olemme nähneet toisiamme usein. Aika paljon pidetään yhteyttä, usein keräännytään viettämään rippi-, ylioppilas- ja muita juhlia ja lomaa saatetaan viettää yhdessä.

Mitä sanoisit rohkaisuksi henkilölle, vaikka sukulaiselle, joka ei harrasta tanssia?

Suosittelisin, että kannattaisi käydä kokeilemassa jollakin tunnilla. Kaikki voivat oppia tanssimaan, jos opettaja löytää keinot. Tanssiminen ei ole vain taitoja, vaan myös elämään kasvamista. Siinä on koko keho mukana ja musikaalisuus ja toisiin tanssijoihin tutustuminen. Se näyttää kivalta, mutta tuntuu vielä kivemmalta!

ONNEA ETEENPÄIN JENNI!

Justiina Westerinen

